

Smidurinn í Loftstöðum.

Önn og Skunnsp er, hafa um langan tíma, mannaþeim nokkur, los-
leggur af Karlmanni (?), vandlega verið geymd í smíðjunni í
Vestari Loftstöðum, og só ég þau síðast þar mi í sumari (1931);
en svo flýstir eru þau, að ekki er talið hæfilegt að hröfva niðri
við þeim, eða taka þau ofan, til að stöðva þau, því þá ummi þau
detta í sundur. Þau eru milli þatts og spærru, innarlega á austur-
hlid smíðjunnar. Hafa þau ummáli í lofid, að eigi megi taka
þau eða flýta ív stöð, enda komi þau ávallt á sama stöð affur,
sé það gjöft.

Þeirni voru, og eru samdaga eru, nokkur fleiri en þessi los-
leggur, og áreiðanlegt er talið, að það séu mannaþeim.

Heyrst hefur, að oft hafi orðið vart við rúfjarlykt í smíðjunni,
reglulega Koka-lykt, þó enginn eldur hafi þar verið dögnum saman,
og að naturlagi hafa oft heyrt þaðan hönnarshögg, eins og þar vori
einhver að smíðum og þeim eigi all-litlu.

Máður nokkur (Jónas Jónasson Steipstjóri í Reykjavík) hefur, sem ást
upps í Östari Loftstöðum, hefir sagt mér, að ein fyrri fámur árum (1927?)
hafi hann dvalið í Vestari Loftstöðum í nokkra daga, ásamt konu
síni og barni; hafi þú konan þar, Þagubildur Þista dóttir, komið
inn í svefnherbergi þeirra hjóna og sagt við þau:

„Smíðan þérna hefir verið vandlega lokud í dag og enginn
máður um hana gengid, enda allt fólkid á engjunni, en sjá gófti
fyrir smíðjun dýrmar ádan, og heyrði, að smíðjun belgum voru

blásid í gríð of Kergin of þógar íg fór að góta að þessu, he
 blásturinn í líli of íj sí eugan manni inni, þó allþjark voru
 þar of íj sai um alla smidjuna; etthert þaf sí íj of en ofa
 eld á aflí, en Kolareyfiurleytina laði að vitum minnum,
 eins of smidjuna voru full of Kolareyfi eða þafi of laði, lykt-
 laugt út í hláð."

Etthert var svo frókar um þetta fengist þó um skóldid,
 en um nóttina vátandi einhver í bonnum við þung högg, en
 heyrdust úr þeirri átt, sem smidjan er of vakti flesta þú,
 en í bndstofunni voru of heyrdu allir þeir, en völmudu, þess
 smitþá högg nyoj greinilega all-lauga stund. Þeir sojdu, að höj,
 hefdu veid í fyrstu þung of all-tíð, eins of þógar heith járn e
 laft í stétja, síðan þafi þau veid stíjalli of létthari of síðan
 lidid nokkur stund, um þau heyrdust aftur í sama hátt, en
 of járnid voru lefud of stétjanum of hitað við aflinn.

Enginn þóði að fara út, til þess að góta að því hvad hér voru
 að vera, en um morguninn, en að var gótt, sáust þess engin mer
 að nimm hefði í smidjunni veid eða hreyft þar neith of engin-
 einur sást né hreyfjarlykt fannst.

Þegar þess, að gesturinn svaf í herbergi lengst austur í þógar
 inni, heyrði hann etthert, enda vátandi hann etthert eða kona þau
 of fólkið í bonnum vildi etthert velja þau eða gjöra þeim ónóði,
 hefði það veid gjótt, segist hann áritvænlegu mundi þaf.
 Farið í þógar til að góta að því, hvad um var að vera.

Þaðurinn sáðist etthert þafa hreyft getid um neith við vitjandi.

þessum smit eða höggum hans, meðan hann var í Eystrí Loftstöð-
num, en hafði oft heyrts getið um þetta síðan hann fór þaðan
sta mi í síðari árum. —

Einu sinni sagdist hann hafa bodd Jón gausla í Loftstöðnum
að leyfa sér að grafa í hól einu vestan til í Loftstada hól, því
það mundi vera formannadys og væri því að lík in dnum ein-
hveris að vanta ef grafið væri.

„Jón gausli“ sagði hann, „það er all-langu stund og sagdi
síðan: „Þattu þú vera, drengur minn!“

Féll vísital þeirra um þetta miðverj og var staki nimmst í
þú oftan, en það stíldist mannum, í evári Jóns, að hann
féldi það niðr í jarvent athafi, að grafa í hólum.

Reykjavík, 21. júlí 1931.

~~Jon~~
Jonsson